

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. O.
przeciwko A. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „T.”
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 16 listopada 2021 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 19 grudnia 2019 r. zmienił oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego w S. z 15 marca 2019 r. i ustalił, iż powoda T. O. łączył stosunek pracy od 21 do 24 listopada 2017 r. z pozwanym A. G., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą „T.”. Sąd Okręgowy stwierdził, że w zatrudnieniu powoda występowały wszystkie cechy stosunku pracy, dlatego zawartą przez strony umowę należało zakwalifikować jako umowę o pracę w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podał, że w sprawie *„występuje zagadnienie prawne, które zdaniem skarżącego wymaga oceny przez Sąd Najwyższy, a które nie zostało poddane właściwej ocenie przez Sąd II instancji rozpoznający apelację powoda T. O.. Chodzi tu o następujące*

kwestie: czy dla oceny danego stosunku prawnego nie ma żadnego znaczenia wola stron i motywy, którymi kieruje się strona inicjująca postępowanie zamierzające do ustalenia charakteru łączącego ją z pozwanym stosunku prawnego. W realiach nin. sprawy powód T. O. nie miał żadnych zastrzeżeń co do treści pierwszej z umów zawartych z pozwanym, nie negował jej cywilnoprawnego charakteru, bez jakichkolwiek zastrzeżeń i uwag przystąpił od jej wykonania, nie negował warunków jakie określił mu w tej umowie jego kontrahent, a dopiero po doprowadzeniu przez swoje zwinione działanie do wypadku drogowego i po wyrządzeniu szkody zarówno pozwanemu, jak i innym osobom i po odniesieniu określonych obrażeń ciała upośledzających jego zdolność do wykonywania pracy zarobkowej powód zaczął negować charakter łączącej go z pozwanym umowy. W ocenie strony pozwanej zachowanie powoda jest ewidentnym nadużyciem prawa i pozostaje w rażącej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Sąd II instancji pominął zupełnie te okoliczności faktyczne i prawne przy ocenie prawidłowości orzeczenia Sądu I instancji. Odpowiedzi wymaga zatem kwestia czy przy ocenie zasadności powództwa zgłoszonego w nin. sprawie wystarczająca jest jedynie ocena zachowania stron w kontekście dyspozycji art. 22 paragraf 1 k.p., czy też czy ocena zachowania stron - kontrahentów danej umowy winna być szersza — i uwzględniać także motywy działania stron, którymi kierowały się strony przy zawarciu danej umowy i podczas jej wykonywania i po zakończeniu wykonania danej umowy. Nie ulega wątpliwości, że dla właściwej oceny charakteru danego stosunku prawnego najistotniejszym elementem jest wola stron, a w realiach nin. sprawy żadna ze stron danej umowy nie miała woli zawarcia umowy o pracę, a wolą stron było zawarcie umowy cywilnoprawnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony. Sformowane we wniosku kwestie nie składają się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Przedmiotem zainteresowania tej podstawy przedsądu jest problem prawny o charakterze uniwersalnym (generalnym) i właściwej mu randze, rzeczywiście istniejący, czyli opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotychczas nie rozwiązane i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Brak jest tego we wniosku.

Spory dotyczące prawnej kwalifikacji podstawy prawnej zatrudnienia nie są nowe i mają niemałe orzecznictwo, co nie wynika ze skomplikowania stanu prawnego lecz z różnych stanów faktycznych. Nie występuje w tym zakresie rozbieżność w orzecznictwie. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy podjąłby uchwałę w składzie powiększonym dla ujednolicenia wykładni. Nie jest to konieczne, gdyż stosunek pracy różni się od zatrudnienia na podstawie zlecenia. Prawo materialne (prawo pracy i prawo cywilne) wystarczająco wyraźnie określa odrębność tych podstaw zatrudnienia. Dla rozstrzygnięcia w konkretnej sprawie, istotne znaczenia ma ocena indywidualnej sprawy, lecz taka ocena nie mieści się w zakresie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ocena ta dotyczy wykładni i stosowania prawa w konkretnej sprawie, co odpowiada szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna ma na uwadze indywidualny interes skarżącego w przyjęciu jego skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący we wniosku nie odwołuje się jednak do tej podstawy przedsądu i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić to należy, gdyż treść wniosku wypełnia w istocie ocena stosowania prawa a nie problem prawny o znaczeniu uniwersalnym, czyli właściwy dla istotnego zagadnienia prawnego, osadzony w prawie materialnym i wykazujący jego juredyczną rangę oraz potrzebę rozstrzygnięcia.

Nie jest zatem wystarczające wskazanie na wolę stron umowy jako zagadnienie prawne, które wymaga wyjaśnienia. Sama umowa zawarta między stronami podlega ocenie w aspekcie jej zgodności z prawem. Swoboda umów nie jest nieograniczona nawet na gruncie prawa cywilnego (art. 353¹ k.c.).

Nie inaczej jest w prawie pracy, gdyż to wykonywanie pracy właściwej dla stosunku pracy decyduje o pracowniczym zatrudnieniu (art. 22 k.p.).

Inaczej ujmując, sformułowane kwestie nie składają się na istotne zagadnienie prawa, gdyż odpowiedź nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa i jego stosowanie w indywidualnej sprawie.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).